

Til udgivelse i Thellefsen og Sørensen (red.) *Livstegn*, København: Haase & Søn.

Denne version er ikke korrekturlæst, citer venligst kun fra den trykte udgave.

Peer F. Bundgård

Glemselens semiotik

Glemselens semiotik er i sagens natur en umulighed, da der ikke kan være nogen mening forbundet med det, man ikke kan huske. Hvis denne semiotiske disciplin ikke desto mindre er relevant at omtale som sådan (dvs. som en slags grænsebegreb), er det, fordi glemselens tegnudvekslinger er en realitet, uden hvilken det kollektive liv og den sociale adfærd ville have meget svært ved at bestå. Glemselens semiotik har altså at gøre med udvekslingen af de tegn, der finder sted på baggrund af en viden og en historie, de udvekslende parter enten ønsker at glemme eller lader, som om de har glemt.

I glemselens semiotik udveksles der således tegn, der ikke betyder noget særligt, men i stedet har en pragmatisk handlingsfunktion: De visker tavlen ren. Hr. X har for eksempel fornærmet mig i et brev, talt til mig, som han ikke engang ville have talt til et utæt vandrør eller sålerne på sine små sko. Jeg svarer ikke igen, for det er min kollega. Han gør ikke mere ud af sagen, fordi han har en fjern viden om, at han er gået over stregen, og fordi hans glemselssemiotik i øvrigt aldrig fungerer bedre, end når det er ham selv, den skal helbrede. Når vi senere mødes, falder vi i hinandens arme, velvidende, at hvad der blev skrevet, og hvad der blev læst, blev skrevet og læst af vore respektive negre, en art letsindige fantomer, der udveksler reelle tegn. Vi taler i et intimt stemmeleje om vigtige ting (som min kollega har fundet på, og som jeg uden for glemselssemiotikkens domæne ellers mener er lige så konsistente som en maveinfluenza), vi fjerner stiltiende, men ord for ord vore dolke i ryggen, slag under bæltestedet, vi påkalder uden at sige det vore fælles minder, alle de stuer, vi har befundet os sammen i, for bedre at glemme, at Hr. X synes, jeg er idiot, og jeg, at Hr. X er lige så interessant som en Jellinge-sten uden runer.

Bemærk, at når selv glemselens semiotik ikke længere slår til, bryder socialt samkvem som det ovenfor skildrede sammen: Så er der ikke nogen som helst miner til noget som helst spil. Ethvert møde med et andet menneske ville være et møde med et udestående.

Semiotikken bør altså operere med meningstomme tegn, der gør en reel
betydningsforskel.